

har ganske vist sine særlige Fordele for den østlige Del af det ene Land og den sydlige og sydvestlige Del af det andet Land, og at den ingenlunde har den Betydning for den øvrige Del af Landene. Vi kunne samtidig med at indføre Guldmyntføds med en ny Regningsenhed forvalde Hjemmen for de andre Dele af Landet ligeoverfor Syden, som man i alt Fald ikke skal gaa ind paa, forinden man kan haabe, at et saadant almindeligt Grundlag vil være beslaende for en anseet lang Fremtid. Noget enkelt politiske Betragtninger ere blandede ind i denne Sag og da ogsaa ledjagede med en Karakteristikk deraf. Jeg skal foreslaae denne Sag et Dreblik. Den Gang den Beslutning blev taget i Norge, som nægtede Konventionens Vedtagelse, og læste man, at alle forstandige Blade vare enige om at fordomme det Stridt, Stortinget havde gjort. Disse Udtryk var jeg, at det danske Folkething fiender meget godt fra vor egen Stilling heri. Naar vi have vedtaget en Beslutning om en eller anden Sag og nu at vort fulde Hjerte at det er en god Beslutning, saa kunne vi godt Dagen efter læse i alle forstandige Blade, ja ogsaa i de forstandige, at alle ere enige om at erkende, at det er en god Beslutning. Denne Bemærkning viste mig Omærksomhed for dette Forhold, det man jo nærmere maatte underjage en saadan Sag, jo mere den saa almindeligt efter de brugte Udtryk fordømmes. Nu, maade vi i Dag, fra en Afstænding til Sverige, jeg mener fra et æret Medlem, der nylig er kommen hjem fra Sveriges Hovedstad (Bille), en Beretning om, at man ogsaa meget irriteret i Sverige over Stortingets Opfattelse. Det var ikke paa de 51, man var irriteret, thi de stode jo med Sverige, men det var altsaa paa Oppositionspartiet i Norges Storting, at man i Sverige var meget irriteret. Det forekommer mig, at det er en noget farlig Sag, naar Sverige da i en irriteret Stemmning gaar hen og vil række Haand til os om Hjælp mod Norge, thi i en irriteret Stemmning er man ikke altid i Stand til at foretage de Overvejelser, saa grundig og saa roligt, som man skal foretage i en lig Sag. Det kunde derfor være muligt, hvis det ærede Medlem for Næstehavns Høi Valfreds (Bille) har Ret i, at Sverige er i en irriteret Stemmning og den svenske Regjering med, at denne pludselige Seberhed kan have foranlediget den svenske Rigsdag og Regjering til paa engang at fremslaae Forslag, som dog maatte, naar Alt kommer til Alt, kunde taale at føbes paa, inden de blive bragte til Udseelse. Dette er nu Et, men for det Andet, mine Herrer, oplyser altsaa det ærede Medlem os om, at da man i Norge har gjort dette Stridt, og man i Sverige er irriteret derved, saa er Forholdet mellem de to Broderiger som Følge deraf for Dreblikket meget spændt. Tro De nu, at det vilde være politisk klogt af os at fatte os ind i Forholdet mellem de to Lande paa den Maade, som

her er foreslaaet? Jeg tror det ikke. Jeg tror, at naar vi ville staa i lige vensfabelig Forbindelse med begge Lande, og ikke støttest det ene Land mod det andet, maas vi sige: Lad Blodet blive roligt overveie. Sagen paaany, forhandl med hinanden, saa at de to blive enige, og vi skulle da vise vort standimærke. Sind ved at række os, saa vidt som vor Interesse paa nogen Maade tillader. Og det kunne de to Lande maaske komme til at foretage og overveie i denne Sommer. Nu, Spørgsmaalet er, om man sparer derpaa, som i Sverige (nogen kunde mere vilde forhandle en Konvention med os) under disse Konventioner her lagdes til Side. Der paa sparer jeg. Spørgsmaalet er, og Svaret er for mig omtrent det samme, thi hvad er Sverige? Sverige er ikke den nuværende kongelige Regjering, thi den kan forandres, heri heller den nuværende valgte Rigsdag, thi den kan ligeledes forandres. Hvad man i Nar ikke vil, kan man ville, om for Tid og ligeledes kan man i Norge om kort Tid vil, hvad man ikke vil nu, paa et noget andet Grundlag, thi Befolkningen er ikke saaledes noget konstant, og det er jo fuldt ud at dette og ingenlunde Andet paa disse forskellige Steder. Derfor siger jeg, at maas man ved det i Sverige og Norge, at vi ikke stemme ind i det Forslag, der er kommet fra Landsthinget saaledes, som det ærede Medlem for Næstehavns Høi Valfreds (Witther) har anbefalet os, fordi vi ere imod Myntenheden, og heller ikke fordi vi ere imod en Myntenhed med Norge og Sverige, men fordi vi ville have en forsvaret Overveielse, hvad tilveie den er roligt. Stemmning mellem de nordiske Rigers Regjeringer, saa vil man forstaa, at vi handle loyal og broderligt lige over for dem. Da stode vi ikke til nogen af Siderne, og selv om vi kunne stode en enkelt Mand paa en Side, som man ikke ønsker, stød, saa kunne vi maaske ved en modat Fremgangsmaade stode Midt, som vi heller ikke ønske stødt. Jeg tror derfor, at det vil være en loyal og besindig Holdning, at det danske Folkething og lige vensfabeligt mod begge Sider, hvort den Opfordring ligger i Dag, Sagen for paaany overveie den og se at blive enige, blive i ikke enige, nuvel, saa atage vi vor Guldmynt, næste Gang, vi kunne sammen og i midlertid Tiden an, hvorledes vi ville gjøre. Men vi have hidtil haft vort eget Myntsystem, uden at man har rodet vort Penge, og saa kunne vi vel ogsaa have det saaledes en Tid endnu. Jeg skal altsaa efter disse Betragtninger udtale, at jeg vil stemme for Mindretallets Forslag, men derefter stemme mod hele Lovens med den Begriindelse, jeg her har givet. Jeg antager, at det i alt Fald er Hveres Mening, og skulde det gaa frem som Resultat af Afstemningen, saas haaber jeg, at Ingen vil misforstaa os, der ligger deri, ingen Misbilligelse til nogen Side, vi ønske kun Forhandling paaany, som vi allerede har gjort, og som vi vil fortsætte.